

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 listopada 2016 r. (sprawa T-579/14) w zakresie dotyczącym oddalenia skargi wnoszącej odwołanie;
- uwzględnienie żądań wysuwanych w pierwszej instancji przed Sądem Unii Europejskiej w odniesieniu do towarów, dla których skarga wnoszącej odwołanie została oddalona;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Trybunałem, Sądem i Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wnosząca odwołanie domaga się uchylenia wyroku Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie T-579/14 dotyczącej międzynarodowego znaku towarowego nr 1132742 w zakresie, w jakim oddalona została skarga wnoszącej odwołanie, oraz i uwzględnienia żądań wysuwanych w pierwszej instancji w odniesieniu do towarów, dla których skarga została oddalona.
2. Wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ z tego względu, że Sąd błędnie zastosował zasady dotyczące trójwymiarowych znaków towarowych do będącego przedmiotem postępowania międzynarodowego znaku towarowego. Ponadto wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd, dokonując oceny międzynarodowego znaku towarowego zgodnie z zasadami dotyczącymi trójwymiarowych znaków towarowych, nie ustalił „norm i zwyczajów branżowych” w przypadku przedmiotowych towarów, a wreszcie, że przy dokonywaniu oceny na podstawie całościowego wrażenia wywieranego przez międzynarodowego znaku towarowego Sąd zastosował kryteria surowsze niż te przewidziane w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
3. Dodatkowo wnosząca odwołanie zwraca uwagę na wewnętrzną sprzeczność wyroku wydanego w pierwszej instancji, ponieważ stwierdzono w nim, że charakter odróżniający oznaczenia należy ustalać w odniesieniu do samego oznaczenia, jednak przy ocenie tego charakteru uwzględniono też kwestie używania, a udzielając odpowiedzi na pytanie, czy dane oznaczenie może być jednocześnie używane jako oznaczenie dwu- i trójwymiarowe, powołano się na wcześniej wydany wyrok.
4. W dalszej kolejności wnosząca odwołanie podnosi przeinaczenie okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim w wyroku wywodzono, że EUIPO nie jest zobowiązane udowodnić swojego stwierdzenia, iż międzynarodowy znak towarowy nie odbiega znacząco od zwyczajowo przyjętych w danej branży form wykorzystania, ponieważ Izba Odwoławcza oparła się na okolicznościach faktycznych wynikających z praktycznego doświadczenia nabytego w związku z obrotem danych towarów, które mogą być znane każdemu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 listopada 2016 r. w sprawach
połączonych T-268/15 i T-272/15 Apcoa Parking Holdings GmbH przeciwko Urzędowi Unii
Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 23 stycznia 2017 r. przez
Apcoa Parking Holdings GmbH**

(Sprawa C-32/17 P)

(2017/C 151/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Apcoa Parking Holdings GmbH (przedstawiciel: Dr. A. Lohmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (siódma izba) z dnia 8 listopada 2016 r. w sprawach połączonych T-268/15 i T272/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO (dawniej OHIM) z dnia 25 marca 2015 r. w sprawach R 2062/2014-4 i R 2063/2014-4;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie postanowienie wynika z uchybienia proceduralnego (pierwszy zarzut odwołania). Dodatkowo narusza prawo Unii. Sąd nie uwzględnił podstawowych okoliczności (drugi zarzut odwołania). Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych (trzeci zarzut odwołania). Postanowienie narusza zasadę jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego (czwarty zarzut odwołania).

Pierwszy zarzut odwołania: Sąd orzekł w przedmiocie skarg bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania. Wnosząca odwołanie wyraźnie wniosła jednak o przeprowadzenie rozprawy.

Przeprowadzenie rozprawy nie było zbyteczne, ponieważ skarga nie była ani oczywiście niedopuszczalna, ani oczywiście pozbawiona podstawy prawnej. Postanowienie wynika zatem z uchybienia proceduralnego.

Drugi zarzut odwołania: Wydając postanowienie, Sąd naruszył prawo Unii. Wbrew rozstrzygnięciu Sądu na przeszkodzie rejestracji przedmiotowych znaków towarowych nie stoi bezwzględna podstawa odmowy rejestracji w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾. Rozpatrywane znaki nie są oznaczeniami opisowymi.

Sąd nie uwzględnił podstawowych okoliczności. Przyjął on, że dla kręgu odbiorców w Zjednoczonym Królestwie z anglojęzycznego określenia „Parkway” wynika, że mowa jest o parkingu na stacji kolejowej. Sąd pominął przy tym, że urząd ds. znaków towarowych w Wielkiej Brytanii wyraźnie ustosunkował się do tej kwestii, i to podczas rozprawy, a po przeprowadzeniu szczegółowej analizy wykluczył, że chodzi tu o oznaczenie opisowe. Gdy określenie to używane jest samodzielnie, tak jak w rozpatrywanym znaku towarowym, nie ma ono znaczenia, które przypisał mu Sąd. Identyczne znaki towarowe „Parkway” zostały uznane za zdolne do objęcia ich ochroną i zarejestrowane w drodze rozszerzenia ochrony międzynarodowej w kilku państwach członkowskich (m.in. w Irlandii) i w postaci krajowego zgłoszenia w Zjednoczonym Królestwie.

Powyzsze okoliczności zostały pominięte przez Sąd, który wskazał jedynie na to, że ogólnie nie jest związany orzeczeniami krajowymi. Przeoczył on przy tym fakt, że okoliczność, iż nie jest on związany tymi orzeczeniami, nie zwalnia go z obowiązku przynajmniej wzięcia pod uwagę i dokonania oceny wszystkich istotnych okoliczności. Krajowe rejestracje identycznych znaków towarowych w państwach członkowskich, z których obszarów językowych dane określenie pochodzi, stanowi mimo wszystko istotną okoliczność. Całkowite jej pominięcie stanowi naruszenie prawa.

Trzeci zarzut odwołania: Sąd wywiódł przyjęte przez siebie znaczenie określenia „Parkway” z dwóch źródeł słownikowych. Przywołał jednak te źródła w sposób niepełny i przeinaczony. Sąd przemilczał, że ze źródeł tych nie można wywieść ogólnego znaczenia samodzielnie występującego określenia „Parkway” w sposób, w jaki Sąd przywołał je w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia. Również to szczegółowo wynikało z części decyzji urzędu ds. znaków towarowych Zjednoczonego Królestwa dotyczącej zdolności tego znaku do objęcia go ochroną na tym terytorium. Również tam zostały omówione te same źródła słownikowe. Tamtejszy urząd ds. znaków towarowych doszedł do wniosku, że słownikowe znaczenie tego określenia nie stoi na przeszkodzie objęciu go ochroną jako znaku towarowego. Gdyby Sąd ocenił te źródła bez przeinaczania, sam musiałby dojść do podobnego wniosku. Przeinaczenie okoliczności faktycznych również stanowi naruszenie prawa.

Czwarty zarzut odwołania: W postanowieniu naruszono zasadę jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego. Sąd nie zgodził się bowiem na przyznanie wnoszącej odwołanie jednolitej ochrony jej znaków w Unii Europejskiej, mimo że w odniesieniu do żadnego państwa członkowskiego nie występuje bezwzględna podstawa odmowy rejestracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s 1).